

[Mimi Jakobsen]

Ministerens forslag er ikke uventet. Det er heller ikke særlig overraskende efter CDs opfattelse. Ministeren har nu ændret lighedsbegrebet til et ligestrømsbegreb, som jo må klinge sødt i alles øren. At vi ikke opfatter helt det samme ved ligestrømsbegreb, som ministeren gør, er en anden side af sagen.

Jeg vil indledningsvis koncentrere mig om 3 små punkter, som jeg er enig med ministeren i – det skal jo med. Ministeren mener også, det er væsentligt at få spredt erhvervsuddannelserne geografisk, det er jeg ganske enig i. Ungdomsuddannelserne skal hvile på den 9-årige grundskole, deri er jeg også enig.

Så taler ministeren om, at det skal være muligt i højere grad end i dag at forlade systemet og vende tilbage til systemet, at indhente et niveau af kompetence, gå ud, komme tilbage og bygge videre. Det er jeg også meget enig i – det har vi ønsket længe fra CDs side – men som debatten er skredet frem i dag, har jeg bare spekuleret på, hvad prisen for det så er – og her tænker jeg ikke økonomisk, for det er ikke vores store interesse i denne henseende – men hvad prisen er med hensyn til styringen. Hvor meget må vi give afkald på f.eks. for erhvervsskolernes, for fagskolernes vedkommende? Betyder dette nu, at alle disse uddannelser skal ind under en særdeles fast offentlig styring, således at erhvervslivet på mange områder vil glide ud i styringen af de praktiske uddannelser, for så tror jeg ikke, vi er villige til at betale den pris? Kan man skabe et mere fleksibelt system, er vi meget interesseret i det, men skal det medføre en så fast offentlig styring, at man må sige, at de praktiske uddannelser nu er styret af det offentlige og uden nogen særlig indflydelse fra erhvervslivets parter, er vi altså ikke parat til at gå så langt.

Hvad angår ligestrømsbegrebet, betyder det nærmest ifølge ministeren, kan man få indtryk af, at alle skal være ligestrøms til at få en videregående boglig uddannelse. Det er ikke CDs form for opfattelse af, hvad ligestrømsbegreb er; for os må ligestrømsbegrebet bestå i, at vi får opretholdt de faglige uddannelser på en sådan måde, at de elever, der går dér, føler, at de får en uddannelse, som de andre ovre i gymnasiet i hvert fald ikke kan klare – det er sagt lidt firkantet. Der må skabes nogle krav til de faglige uddannelser, som netop er af faglig karakter og ikke noget halvbogligt, halvakademisk, en

gang snikkesnak, som næsten alle kan følge med til. Der skal stå respekt om de faglige uddannelser, og vi ser også vældig gerne, at man tager det sidste skridt og får den højere tekniske eksamen med som toppen af kranseskagen. Der skal være noget at stræbe mod inden for de faglige uddannelser, men det, man skal stræbe efter, skal ikke være noget af det, man lærer ovre i gymnasiet. Lad os holde de to ting adskilt og få skabt ligestrømsbegreb på den måde, at der bliver stillet relevante og høje krav inden for begge uddannelser, men ikke de samme krav.

Jeg aner også, at der bag dette ligger en meget gennemgående fornemmelse af, at uddannelse gør lykkelig; jo mere uddannelse, jo lykkeligere bliver man. Det er en meget svær sag at tage fat på, for der er ingen af os, der ønsker, at unge bare skal forlade folkeskolen og så ikke samle mere op og gå som ufaglærte arbejdere resten af deres liv. Men jeg vil gerne advare mod denne blinde tro på, at jo mere uddannelse, jo lykkeligere bliver man, jo bedre bliver man placeret. Jeg tror, det er et fejlskud, og at vi kommer til at erkende også i 1980'erne og 1990'erne, at det ikke bliver tilfældet.

Jeg tror, noget lignende gælder denne restgruppe, som vi var inde på før, og som man kalder de skoletrætte. Hvad gør man ved dem? Ja, deres problem søger man i ministerens forslag at løse ved at give dem et andet uddannelses tilbud end de andres. Ja men det er ikke det, de skal have. De skal have en mulighed, som venstre nævner, for et stykke praktisk arbejde, hvorved de så fornemmer behovet for at få noget mere teori. Men de må ud at mærke det behov først, for det kan ikke nytte noget, at man prøver at præsentere det for dem på et tidspunkt, hvor de er dødtrætte af at få disse behov dækket.

De praktiske uddannelser skulle opretholdes og de boglige ligesådan – det har vi selv stillet forlag om med hensyn til gymnasiet – men jeg vil gerne endnu en gang advare imod den tendens til integration, der ligger i dette forslag. Den radikale ordfører mente ikke, det lå i det, men jeg må anbefale ham at læse forslaget en gang til og prøve at se lidt på, hvad vi andre mener. Det er rent faktisk sådan, at man i dette forslag klart siger, at der skal være et praktisk indslag i de boglige uddannelser; man har tidligere med større eller mindre held indlagt en portion